

Konečně se dostávám k tomu, abych vám napsal, co že se mi to tenkrát vlastně stalo.

Jak už jistě víte, velice rád jezdím na kole. Možná na to nevypadám, ale skutečně je to tak. Dne 26. dubna jsem se tedy vydal na jednu ze svých kratších vyjížděk po okolí. Říkal jsem si, že najezdím něco mezi 20 až 30 km, abych se trochu rozjezdil.

Všechno šlo jako po másle, tedy až do cca 18. km, kdy se mi podařilo zahnout o jednu ulici dříve a dostal jsem se díky tomu na lesní cestu, která zhruba vedla správným směrem. Vydal jsem se tedy po ní s tím, že se aspoň projedu krásnou přírodou a vyhnu se tím frekventované silnici mezi Hradcem Králové a Holicema.

Smůla byla ale v tom, že cesta náhle skončila v křoví. Později jsem podle leteckých map zjistil, že jsem tím křovím měl jenom projít a dostal bych se přesně tam, kam jsem potřeboval. Nechtělo se mi vracet, tak jsem vyjel na louku a skusil ji přejet. Ironií osudu mi zrovna v té chvíli

přišla sms od mého bratra: "Není někde kolem tebe pevná linka?"

Nakonec jsem se dostal na správnou silnici a dokonce jsem objevil skvělý kopec, na kterém můžu trénovat. Člověka přestanou velice rychle bavit ty věčné rovinky v okolí Pardubic.

Vyjel jsem tedy nahoru a po nějaké době odbočil na lesní cestu, kudy také vedla vyznačená cyklistická stezka. Je to paráda svištět si lesem nějakých těch 30, 40 km/h a jen se modlit, aby se vám do cesty nedostala nějaká ta díra, klacek, nebo kámen. Trocha adrenalinu nikdy neuškodí.

Nakonec tou překážkou byla nějaká zmatená, zbědovaná žena. Všiml jsem si, že vypadá dosti ztraceně (aby ne, když byla uprostřed lesa a bylo něco před sedmou), tak jsem zastavil, abych zjistil, jestli jí nemůžu nějak pomoci.

Začala naříkat, že už tam bloudí přes čtyři hodniny, že ji tam vysadil její manžel, který jí sebral peníze a že je moc nemocná. Prý že má po operaci páteře, a že má cukrovku. Prý, že se potřebuje dostat domů do Horní Jelení a nebo do Holic. Pro zajímavost, našel jsem ji [tady v těchto místech](#).

Pořád mi tvrdila, že je v okolí Horního Jeleního, [což je tady](#).

Bratru 9 km vzdušnou čarou. O orientačním smyslu většiny žen si nedělám žádné iluze, ale tohle se mi zdá opravdu moc.

Pořád opakovala, že se chce dostat na autobusovou zastávku. Nabídl jsem se, že ji tedy svezu do nejbližší vesnice, kde si může počkat na autobus. Otočil jsem kolo a rozjel se i s onou ženou zpátky do Vysokého Chvojna. Bylo to do kopce, ale zároveň nejkratší cesta.

Musel jsem zastavovat každou chvíli, protože měla velké bolesti. Cesta, kterou jsem předtím projel během dvou minut, se tak natáhla na zhruba půl hodiny. Byl jsem pěkně udřený a to si ještě dovolila poznámku, že jsem nějaký zmožený. Vždyť prý má jen 40 kilo. To je sice možné, ale já vážím 100 kg a moje kolo dalších 18.

Zážitky z cyklovýletu

Napsal uživatel Bugi

Sobota, 29 Duben 2006 21:03 -

Další ránu pod pás mi uštědřila, když jsme přijeli k prvnímu ukazateli. To se do mě pustila, že jedeme špatným směrem. Zopakoval jsem jí, že do Holic nechtěla a že jsem jí nabídl odvoz do nejbližší vesnice. Po chvilce dohadování jsem svolil, že ji odvezu do Holic. Přece jenom to bylo z kopce, takže by to už neměl být takový problém.

Kousek od kempu jsme potkali dva kluky ve Š120, jak si užívají ticha a volného dne. Zeptal jsem se jich, jestli by paní nevzali sebou. Moc se jim do toho nechtělo a tak prohlásili, že ještě nikam nejedou a že už je to jen kousek. Ona paní si nezapomněla postěžovat, že s ní v tom lese bloudím. Mám ten dojem, že z nás dvou jsem byl ten, kdo měl docela přesnou představu o tom kde jsme. Byla docela legrace sledovat ty kluky, když je začala přesvědčovat, že jsme v okolí Horního Jeleního.

Nakonec jsem se s ní vydal na další cestu, ale na začátku kempu si to paní rozmyslela a vrátili jsme se k těm klukům. Paní jim nabídla zhruba 30,- za odvoz, což odmítli s tím, že to mají stejně po cestě. Poté ji naložili a odvezli.

Je to zajímavé, jak si dokáže člověk zkomplikovat život tím, že chce pomoci bližnímu v nouzi. Navíc jsem měl celou dobu strach, že je to jen léčka a že na mě každou chvíli odněkud někdo vyskočí. Otázky typu: "Kolik takové kolo stojí?", nebo "Jseš tady sám?" atd. opravdu moc pocitu bezpečí nedodají. Jsem rád, že to skončilo jak to skončilo a že jsem onu ženu nakonec z toho lesa dostal. Jen pevně doufám, že další podobné zážitky už mít nebudu.